

## Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 21, 2019

Nummer 21, 2019

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1532](#) 04-10-2019

#### Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:2778](#) 25-09-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:2923](#) 06-08-2019

#### Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:4581](#) 15-10-2019

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:4657](#) 14-10-2019

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2019:4553](#) 10-10-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:10573](#) 08-10-2019

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:4616](#) 02-10-2019

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2019:4526](#) 30-09-2019

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:8018](#) 25-09-2019

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:4440](#) 17-09-2019

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:6143](#) 13-09-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:4756](#) 06-09-2019

#### Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 05-09-2019

Theodorou en Tsotsorou/Griekenland

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 18-07-2019

R.V. e.a./Italië

*Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI*

## RECHTSPRAAK

***Echtscheiding; voorlopige voorzieningen. Marokkaanse vrouw verzoekt toevertrouwing kind aan haar en toewijzing van het gebruik van de echtelijke huurwoning. Haar Marokkaanse echtgenoot verzoekt om ‘birdnesting’: beide ouders uit huis, maar het kind blijft thuis en de ouders zijn daar om de week. Het verzoek van de vrouw wordt toegewezen. Te veel contra-indicaties voor birdnesting.***

De vrouw heeft de Marokkaanse nationaliteit en is sinds drie jaar in Nederland bij haar echtgenoot. Zij spreekt geen Nederlands en heeft geen familie hier. In voorlopige voorziening verzoekt de vrouw de echtelijke huurwoning aan haar toe te wijzen en het nog jonge kind aan haar toe te vertrouwen. De vrouw heeft mede belang bij deze verzoeken in verband met haar verblijfsstatus. De man doet het tegenverzoek tot ‘birdnesting’. Hij wil dat de minderjarige in de woning blijft zonder dat zij aan een van de ouders wordt toevertrouwd. Ieder van beide ouders zorgt om de week voor het kind.

De Raad voor de Kinderbescherming heeft ter zitting geadviseerd dat het verzoek tot birdnesting niet in het belang van de minderjarige moet worden geacht.

De rechtbank overweegt dat een birdnesting-regeling bij wijze van een voorlopige zorgregeling binnen het kader van artikel 822 Rv kan worden bepaald, zoals recent is gebeurd in een uitspraak van deze rechtbank (ECLI:NL:RBZWB:2019:3953). De casuïstiek in die zaak is echter zozeer verschillend van de situatie in de hiervoor genoemde uitspraak, dat een vergelijking mank gaat. Zo gaat het in dit geval om een zeer jong minderjarig kind, dat vanwege haar jonge leeftijd veel zorg nodig heeft en voor wie continuïteit en voorspelbaarheid in de verzorging belangrijk zijn, zijn de verhoudingen tussen partijen op zijn minst gespannen te noemen, en zijn er onvoldoende mogelijkheden voor beide partijen om in een andere woonruimte te verblijven op de momenten dat er niet in de echtelijke woning kan worden verbleven. Er zijn daarom te veel contra-indicaties voor een geslaagde birdnesting-regeling. De rechtbank is daarom van oordeel dat, vanuit het belang van de minderjarige gezien, de situatie dat partijen gezamenlijk om-en-om de woning blijven gebruiken niet aan de orde is. Dit leidt ertoe dat het zelfstandige verzoek van de man wordt afgewezen en de rechtbank

toekomt aan de inhoudelijke beoordeling van de door de vrouw gedane verzoeken.

Na inhoudelijke beoordeling wijst de rechtbank de verzoeken van de vrouw toe, met dien verstande dat de man korte tijd de gelegenheid krijgt om andere woonruimte te vinden en tot die tijd in de echtelijke woning kan verblijven. Verder stelt de rechtbank ten behoeve van de man een zorgregeling vast die aansluit op het werkrooster van de man.

---

**Instantie:** Rechtbank Zeeland-West-Brabant

**Datum uitspraak:** 15-10-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBZWB:2019:4581

**Zaaknummer:** C/02/362778 / FA RK 19-4519

## RECHTSPRAAK

***Ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Geschil over omgang tussen moeder en minderjarige wordt op grond van artikel 1:262b BW (geschillenregeling) voorgelegd aan de kinderrechter. Moeder wordt niet-ontvankelijk verklaard. Hiervoor is een andere weg: het uitlokken van een aanwijzing. De geschillenregeling is bedoeld voor de gevallen dat er geen specifieke procedure beschikbaar is.***

De moeder heeft een geschil met betrekking tot de uitvoering van de ondertoezichtstelling voorgelegd. Zij verzoekt in het kader hiervan om een uitgebreidere omgangsregeling met haar uit huis geplaatste kind van één keer in de veertien dagen een weekend. De gecertificeerde instelling (GI) verweert zich hiertegen.

De kinderrechter overweegt als volgt. Op grond van artikel 1:262b BW kunnen geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen aan de kinderrechter worden voorgelegd. De kinderrechter neemt een zodanige beslissing als haar in het belang van de minderjarige wenselijk voorkomt. Zij beproeft alvorens te beslissen een vergelijk tussen de betrokkenen.

De kinderrechter ziet zich allereerst gesteld voor de vraag of het door de moeder gedane verzoek een verzoek is dat valt binnen de reikwijdte van artikel 1:262b BW. Deze vraag wordt door de kinderrechter ontkennend beantwoord op grond van het volgende.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de geschillenregeling in het leven is geroepen om te voorzien in de mogelijkheid om verschillen van mening over de aanpak van problemen die gedurende de uitvoering van de ondertoezichtstelling ontstaan tussen (onder andere) de GI en de ouders, aan de kinderrechter voor te kunnen leggen.

Blijkens het gestelde in de memorie van antwoord (*Kamerstukken I 2011/12, 32015*) heeft de wetgever met betrekking tot de geschillenregeling verklaard dat hiervan naar verwachting gebruik zal worden gemaakt in die gevallen dat de wet niet in een specifieke procedure voorziet.

In het onderhavige geval is de moeder het niet eens met de wijze waarop de GI de

omgangsregeling heeft vormgegeven. De GI heeft, zoals ter zitting bevestigd, nagelaten een schriftelijke aanwijzing te geven in het kader van de omgangsregeling en de moeder heeft, eveneens bevestigd ter zitting, nagelaten de GI te verzoeken deze schriftelijke aanwijzing te geven. De kinderrechter oordeelt dat inzake een verschil van mening aangaande een omgangsregeling tussen een ouder met gezag en een uit huis geplaatste minderjarige in het kader van de ondertoezichtstelling, de wet voorziet in een mogelijkheid om dit geschil te laten toetsen door de kinderrechter. De GI heeft immers de mogelijkheid tot het geven van een schriftelijke aanwijzing op grond van artikel 1:265f BW, waarna de ouder(s) met gezag binnen twee weken een verzoek bij de kinderrechter kan indienen tot het geheel of gedeeltelijk vervallen verklaren van de schriftelijke aanwijzing. Tegen de uitspraak van de kinderrechter staat vervolgens, anders dan tegen een uitspraak in het kader van de geschillenregeling, hoger beroep open. Gelet hierop, alsmede in aanmerking nemende dat ook in de situatie dat de GI geen beslissing neemt (binnen twee weken) op het verzoek van de ouder om een beslissing te nemen over de omgang, de ouder dit als een fictieve weigering van de GI aan de kinderrechter kan voorleggen, bestaat er een met rechtswaarborgen beklede rechtsingang voor de moeder. Volgt niet-ontvankelijkverklaring.

---

**Instantie:** Rechtbank Zeeland-West-Brabant

**Datum uitspraak:** 14-10-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBZWB:2019:4657

**Zaaknummer:** C/02/361285 / JE RK 19-1444

## RECHTSPRAAK

***Kinderalimentatie. Partijen hadden een vaststellingsovereenkomst gesloten en waren daarin een alimentatie voor beide kinderen tezamen van 1 pond overeengekomen. Een overeenkomst waarin gelet op het geheel van het overeengekomene afstand is gedaan van wijzigingsmogelijkheden voor de kinderalimentatie is niet geldig. Wijziging van omstandigheden. Man heeft draagkracht, ondanks het bestaan van een forse belastingschuld. Gelet op de hoge behoefte van de kinderen, doet de draagkracht van de vrouw niet meer ter zake.***

Partijen zijn gehuwd geweest. Uit hun huwelijk zijn twee kinderen geboren. Partijen hebben een vaststellingsovereenkomst en een instemmingsbeschikking van 20 januari 2011 getekend waarbij zij zijn overeengekomen dat de man een bedrag van £ 1 per jaar betaalt als kinderalimentatie. De man is hertrouwd en heeft drie stiefkinderen.

De rechtbank acht zich bevoegd om kennis te nemen van het geschil en past Nederlands recht toe, ook al wonen de kinderen en de vrouw in het buitenland. De vrouw heeft in Nederland deze zaak aanhangig gemaakt. Partijen hebben met de toepassing van Nederlands recht ingestemd.

De man stelt primair dat met de financiële compensatie die de vrouw in de vaststellingsovereenkomst heeft ontvangen, zij tot aan de meerderjarigheid van de kinderen had kunnen voorzien in hun behoefte. Van de overeenkomst kan daarom niet worden afgeweken. De rechtbank volgt de man niet in deze stelling. In feite zou er een niet-wijzigingsbeding zijn overeengekomen. Een dergelijk niet-wijzigingsbeding is naar het oordeel van de rechtbank nietig.

Er is een wijziging van omstandigheden, omdat zowel het inkomen van de man als dat van de vrouw ingrijpend is gewijzigd, omdat beiden geen uitkering meer uit een zeker fonds ontvangen. Dat die uitkering eindig was, kon weliswaar destijds al zijn voorzien, maar dat is voor het aannemen van een wijziging van omstandigheden niet relevant.

De behoefte van de kinderen is hoog, omdat ten tijde van het uiteengaan of de formele scheiding partijen een hoog inkomen hadden.

Ter zake van de draagkracht van de man overweegt de rechtbank dat de man weliswaar een hoge belastingschuld heeft (van ongeveer 1,3 miljoen euro bij een buitenlandse belastingdienst) en dat ook de Nederlandse belastingdienst heeft aangekondigd verhaal te zoeken, maar met die schuld houdt de rechtbank geen rekening. De man kan met de Nederlandse belastingdienst overeenkomen dat in de beslagvrije voet rekening wordt gehouden met te betalen kinderalimentatie tot een bedrag van € 139 per kind. De rechtbank gaat uit van draagkracht bij de man die over vijf kinderen verdeeld moet worden.

De draagkracht van de vrouw die ook veel minder inkomsten heeft, doet volgens de rechtbank niet ter zake, omdat bij lange na de behoefte van de kinderen niet zal worden gedekt.

De man dient € 108 per maand per kind te betalen.

---

**Instantie:** Rechtbank Gelderland

**Datum uitspraak:** 10-10-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBGEL:2019:4553

**Zaaknummer:** C/05/353948 / FA RK 19-1655



## RECHTSPRAAK

***Internationale kinderontvoering. Moeder is in Turkse scheidingsprocedure voorlopig belast met het eenhoofdig gezag. Voor de vader is een omgangsregeling vastgesteld. De moeder is vervolgens met de minderjarige naar Nederland vertrokken. Geen ongeoorloofde overbrenging van de minderjarige naar Nederland in de zin van artikel 3 Haags Kinderontvoeringsverdrag.***

De vader heeft verzocht de ongeoorloofde overbrenging door de moeder van hun kind naar Nederland ongedaan te maken en het kind te doen terugleiden naar Turkije.

De moeder heeft de Nederlandse nationaliteit. De vader de Turkse en Portugese. Het kind is in 2015 geboren in Portugal. Voordat de moeder met haar kind naar Nederland is gekomen, verbleven zij in Turkije.

In het kader van een tussen de ouders aanhangige echtscheidingsprocedure is de moeder bij tussenvonnissen voorlopig belast met het gezag over het kind. De vraag die partijen verdeeld houdt is of de moeder naar Turks gezagsrecht uit hoofde van de beslissing in het tussenvonnissen vrij was om zelfstandig, zonder de vader of de rechtbank daarin te kennen, de hoofdverblijfplaats van het kind te wijzigen.

De rechtbank stelt voorop dat uit genoemd tussenvonnissen van de Turkse rechtbank blijkt dat het ‘voorlopig gezag’ aan de moeder is toegekend. Nergens blijkt uit dat dit gezag op enigerlei wijze door de rechtbank is ingeperkt, in die zin dat de rechtbank expliciet heeft overwogen dat er aan de uitoefening van het gezag door de moeder bepaalde voorwaarden zijn gesteld (zoals bijvoorbeeld: niet zonder toestemming verhuizen of reizen). Dat betekent naar het oordeel van de rechtbank dat de moeder met de voorlopige beslissing het volledig gezag over het kind heeft verkregen en als uitgangspunt heeft te gelden dat de moeder als gezaghebbende ouder zelfstandig en zonder toestemming van de vader kon beslissen over de hoofdverblijfplaats van het kind.

Uit de door de vader overgelegde *legal opinions* en uitspraken van het Turkse Hof van Cassatie leidt de rechtbank af dat als de met het gezag belaste ouder ervoor zorgt dat een door de

rechtbank vastgestelde omgangsregeling niet wordt nagekomen, er sprake kan zijn van misbruik van gezag en dat dit een reden kan zijn om de voorlopige beslissing ten aanzien van het gezag te wijzigen en het gezag bij de andere ouder te beleggen. Of hiervan in het geval van de vader en moeder sprake is en wat de consequenties van het handelen van de moeder zijn voor het aan haar toebedeelde gezag, is echter niet ter beoordeling van de rechtbank in het kader van de onderhavige teruggeleidingsprocedure. De rechtbank leidt uit de *legal opinions* en uit genoemde uitspraken, anders dan de vader, ook niet af dat de moeder toestemming nodig had van de vader om de hoofdverblijfplaats van de minderjarige te wijzigen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de moeder dan ook niet gehandeld in strijd met het (gezags)recht van de vader.

Op grond van het voorgaande concludeert de rechtbank dat er geen sprake is van ongeoorloofde overbrenging van de minderjarige naar Nederland door de moeder in de zin van artikel 3 Haags Kinderontvoeringsverdrag. De rechtbank zal het verzoek van de vader tot de teruggeleiding van het kind naar Turkije en de daarmee samenhangende verzoeken dan ook afwijzen.

---

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 08-10-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2019:10573

**Zaaknummer:** C/09/578942 / FA RK 19-6118

## RECHTSPRAAK

### ***Huwelijkse voorwaarden met beding conform artikel 1:84 lid 1 BW (kosten van de huishouding). Hoe verhoudt de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid (art. 6:248 lid 1 BW) zich tot genoemd beding?***

In deze huwelijksvermogensrechtzaak waarbij partijen met elkaar gehuwd zijn geweest onder huwelijksvoorwaarden, zijn aan de orde de draagplicht voor de schulden van de eenvoudige gemeenschap, bestaande uit de gemeenschappelijke woning van partijen, en de draagplicht voor de door de man aangegane schulden ter dekking van de (hoge) kosten van de huishouding. In het principaal cassatieberoep wordt geklaagd over de draagplicht voor leningen door de man aangegaan ten behoeve van de gemeenschappelijke woning en de uitleg van de huwelijksvoorwaarden over de verdeling van de kosten van de huishouding. In het incidenteel cassatieberoep wordt eveneens geklaagd over de uitleg van de huwelijksvoorwaarden ten aanzien van de draagplicht voor de schulden die zijn aangegaan ter dekking van de kosten van de huishouding, mede bezien in het licht van de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid.

De vrouw klaagt in cassatie over de overweging van het hof dat een redelijke uitleg van artikel 3 van de huwelijksvoorwaarden meebrengt dat de rekening-courantschulden van de man, nu de daarmee verkregen gelden zijn aangewend ter voldoening van de kosten van de huishouding, naar evenredigheid ten laste van ieders inkomen komen en, voor zover die inkomens ontoereikend zijn, naar evenredigheid ten laste van ieders vermogen. De vrouw betoogt onder meer dat het oordeel onvoldoende is gemotiveerd, aangezien het hof geen aandacht heeft besteed aan de stellingen van de vrouw, die erop neerkomen dat zij er niet mee bekend was dat de man gelden heeft opgenomen in rekening-courant waardoor schulden zijn ontstaan.

Voor zover de klacht inhoudt dat het hof is voorbijgegaan aan de stelling van de vrouw dat zij niet wist dat de schulden zo opliepen en de man niet vooraf met haar heeft besproken dat hij ter bestrijding van de kosten van de huishouding gelden in rekening-courant zou opnemen, faalt de klacht naar het oordeel van de Hoge Raad, aangezien de in die stelling aangevoerde

omstandigheden in beginsel niet afdoen aan de draagplicht van de vrouw, voor zover de bedoelde gelden daadwerkelijk zijn aangewend ter voldoening van de kosten van de huishouding.

De man klaagt in cassatie dat het hof heeft miskend dat de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, te weten dat het inkomen en het vermogen van partijen destijds onvoldoende waren om de hoge kosten van de huishouding te voldoen en dat die kosten destijds dus door geen van beide partijen konden worden betaald, ertoe moeten leiden dat partijen, met toepassing van de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid, daarvoor ieder voor de helft draagplichtig zijn en dus niet naar evenredigheid van ieders inkomen en, voor zover die inkomens ontoereikend zijn, naar evenredigheid ten laste van ieders vermogen. Naar het oordeel van de Hoge Raad slaagt deze klacht. Het hof, dat heeft vastgesteld dat het inkomen en het vermogen van beide partijen ontoereikend waren om de kosten van de huishouding te voldoen, is niet ingegaan op het betoog van de man dat de aanvullende werking van de redelijkheid en de billijkheid meebrengt dat onder die omstandigheden zij daarvoor ieder voor de helft draagplichtig zijn. De Hoge Raad heeft de bestreden beschikking vernietigd en het geding verwezen naar een ander hof ter verdere behandeling en beslissing.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 04-10-2019

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2019:1532

**Zaaknummer:** 18/03265

## RECHTSPRAAK

***Ondertoezichtstelling aanvankelijk voor de duur van drie maanden toegewezen, omdat er ten tijde van de uitspraak nog geen gezinsvoogd beschikbaar was. Na drie maanden is er nog steeds geen gezinsvoogd beschikbaar. Verlenging met nog eens drie maanden. Als er dan nog steeds geen uitvoerder beschikbaar is, dient de GI te overwegen het verzoek in te trekken en anders dit krachtig te motiveren, alsook zo nodig een andere GI te benaderen.***

De gecertificeerde instelling (GI) heeft verlenging van de ondertoezichtstelling verzocht voor de duur van een jaar. Dit verzoek is aanvankelijk voor de duur van drie maanden toegewezen, omdat er nog geen gezinsvoogd beschikbaar was. Thans ligt ter beoordeling voor het resterende deel van het verzoek. De GI verontschuldigt zich voor het feit dat er nog steeds geen gezinsvoogd beschikbaar is voor dit gezin en dat er ook niet bekend is wanneer er wel een gezinsvoogd beschikbaar zal zijn. Er is sprake van een landelijk tekort aan jeugdzorgwerkers en de rechtbank is hiervan op de hoogte. Hoewel de GI heeft overwogen om het resterende verzoek om deze reden in te trekken, is de GI van mening dat de minderjarige nog steeds ernstig bedreigd wordt in haar ontwikkeling en dat beëindiging van de ondertoezichtstelling derhalve onverantwoord zou zijn. De GI handhaaft daarom het verzoek.

De kinderrechter stelt voorop dat het niet bevorderlijk is voor het proces dat er al langere tijd geen gezinsvoogd betrokken is bij het gezin. De ouders zijn al lange tijd in een strijd verwickeld waarbij zij onderling niet in staat zijn te communiceren of afspraken te maken over zaken aangaande de minderjarige. De kinderrechter heeft daarom reeds in 2017 geoordeeld dat gedwongen hulpverlening ingezet diende te worden in verband met de ernstige ontwikkelingsbedreiging van de minderjarige. Deze noodzaak werd op de vorige zittingen steeds opnieuw aangenomen, maar toch blijkt dat er al langere tijd geen hulpverlening geboden wordt vanuit de GI. Hoewel de kinderrechter op de hoogte is van de landelijke problematiek omtrent het tekort aan jeugdzorgwerkers, vindt zij deze situatie zeer zorgelijk. De kinderrechter is van oordeel dat de minderjarige nog steeds ernstig bedreigd wordt in haar ontwikkeling en dat de ondertoezichtstelling derhalve nog steeds noodzakelijk

is.

De kinderrechter beperkt echter de duur van de ondertoezichtstelling. Aangezien er momenteel nog steeds geen gezinsvoogd beschikbaar is om uitvoering te geven aan de ondertoezichtstelling, vindt de kinderrechter het belangrijk dat er wederom een vinger aan de pols gehouden wordt. Het verzoek is daarom opnieuw voor drie maanden toegewezen onder aanhouding van het resterende deel van het verzoek. Zij verwacht van de GI dat deze voor het verstrijken van de termijn een update zal geven van de vorderingen in de ondertoezichtstelling, waarbij tevens gemotiveerd dient te worden aangegeven of de GI haar verzoek handhaaft, mocht er nog altijd geen gezinsvoogd beschikbaar zijn. In die situatie zal tevens door de GI moeten worden aangetoond dat alternatieven (zoals een overdracht aan een andere GI) zijn onderzocht.

---

**Instantie:** Rechtbank Zeeland-West-Brabant

**Datum uitspraak:** 02-10-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBZWB:2019:4616

**Zaaknummer:** C/02/359638 / JE RK 19-1093

## RECHTSPRAAK

***Partneralimentatie. Scheiding vóór 1 juli 1994. Man verzoekt beëindiging partneralimentatie na 25 jaar betaling ervan. Toepassing artikel II lid 2 Wet limitering alimentatie en rechtspraak Hoge Raad daarover. De rechtbank is van oordeel dat beëindiging voor de vrouw zeer ingrijpende gevolgen zou hebben en daarom in strijd zou zijn met de redelijkheid en billijkheid.***

De man verzoekt primair, uitvoerbaar bij voorraad, te bepalen dat de onderhoudsverplichting van de man met ingang van 1 maart 2019 wordt beëindigd op grond van artikel II lid 2 Wet limitering alimentatie (Wla). De vrouw verzoekt om afwijzing van dit verzoek en verder om te bepalen dat de man gehouden is zijn onderhoudsverplichting te continueren zonder eindtermijn te bepalen en als dat wel gebeurt, verlenging daarvan mogelijk te doen zijn.

Partijen zijn in 1994 gescheiden, voor de inwerkingtreding van de Wet limitering alimentatie.

Op grond van artikel II lid 2 Wla geldt voor uitkeringen die vóór 1 juli 1994 zijn vastgesteld dat de rechter op verzoek van de alimentatieplichtige de verplichting tot het verstrekken van een uitkering tot levensonderhoud beëindigt, indien deze op of na dat tijdstip vijftien of meer jaren heeft geduurd, tenzij de beëindiging van zo ingrijpende aard is dat deze naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van de alimentatiegerechtigde kan worden geleverd.

De man stelt dat hij inmiddels 25 jaar, dus ruim meer dan vijftien jaar, aan zijn onderhoudsverplichting heeft voldaan en dat om die reden de verplichting op grond van voormeld artikel beëindigd dient te worden. De vrouw voert hiertegen verweer en stelt dat op grond van de redelijkheid en billijkheid beëindiging van de alimentatie niet van haar geleverd kan worden.

Uit vaste jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat een beslissing tot beëindiging van een alimentatieverplichting, en dus een afwijzing van een beroep op een in de wet voorziene uitzonderingssituatie, aan hoge motiveringseisen dient te voldoen. Daarbij dienen alle relevante omstandigheden van het geval, zowel aan de zijde van de alimentatiegerechtigde als die aan de zijde van de alimentatieplichtige, in aanmerking te worden genomen en in

onderling verband te worden gewogen. Als vuistregel geldt dat in het geval dat de beëindiging van de alimentatie-uitkering voor de alimentatiegerechtigde geen of slechts een relatief onbetekenende terugval in inkomen tot gevolg heeft, hij in beginsel zonder meer mag aannemen dat het beroep van de alimentatiegerechtigde op de uitzondering faalt.

De vrouw dient als alimentatiegerechtigde voldoende gemotiveerd te stellen dat de beëindiging van de uitkering van zo ingrijpende aard is dat deze naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van haar kan worden gevergd, en zij dient zo nodig de feiten waarop deze stelling steunt aannemelijk te maken. Dit laatste geldt echter slechts voor zover het gaat om omstandigheden aan haar zijde. De man dient voldoende inzicht te verschaffen in zijn financiële omstandigheden.

De rechtbank is van oordeel dat de man onvoldoende naar voren heeft gebracht om tot een beëindiging van zijn onderhoudsverplichting jegens de vrouw te concluderen. Daartoe overweegt de rechtbank dat het stopzetten van de onderhoudsverplichting ingrijpende gevolgen heeft voor de vrouw. Zij heeft geen inkomen anders dan AOW, ouderdomspensioen en de aanvullende partneralimentatie van de man. Het wegvallen van de alimentatie-uitkering van geïndexeerd ruim € 2.740 zal – bij een onveranderde situatie ten aanzien van de AOW en het ouderdomspensioen – zo ingrijpend van aard zijn, dat dit in redelijkheid en billijkheid niet van de vrouw kan worden gevergd. De vrouw heeft nooit gewerkt en dat hoeft nu, gelet op haar leeftijd en gezondheid, ook niet meer van haar te worden verlangd. De vraag of sprake is van ingrijpende financiële gevolgen dient naar het oordeel van de rechtbank mede bevestigend beantwoord te worden aan de hand van het inzicht dat de hoogte van de alimentatieverplichting destijds is gebaseerd op een berekende resterende behoefte aan de zijde van de vrouw, rekening houdend met inkomen uit vermogen en inkomen uit lijfrente-uitkeringen. Niet weersproken is dat de looptijd van deze laatsten zijn beëindigd en dat het vermogen dat de vrouw had inmiddels is verdampt. De rechtbank stelt daarom vast dat zij geen inkomen uit vermogen meer genereert. Haar resterende behoefte om in de kosten van haar levensonderhoud te kunnen voorzien is op dit moment dan ook hoger dan ten tijde van de beschikking uit 2009 waarbij de huidige bijdrage is vastgesteld. Het stopzetten van de onderhoudsverplichting zou dan ook zeer ingrijpende gevolgen hebben voor de vrouw en in strijd zijn met de redelijkheid en billijkheid. Gelet op het voorgaande slaagt het beroep van de vrouw op de wettelijke uitzondering op artikel II lid 2 Wla en zal de rechtbank het verzoek van de man afwijzen.



**Instantie:** Rechtbank Gelderland

**Datum uitspraak:** 30-09-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBGEL:2019:4526

**Zaaknummer:** C/05/350129 / FA RK 19-703

## RECHTSPRAAK

### ***Partneralimentatie. Gedrag van de alimentatiegerechtigde zodanig grievend dat alimentatieplicht beëindigd wordt.***

De rechtbank heeft het verzoek van de man strekkende tot de beëindiging van de door de man aan de vrouw verschuldigde partneralimentatie, afgewezen. De man is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. De man is van mening dat het recht van de vrouw op partneralimentatie dient te worden beëindigd vanwege grievend gedrag van de vrouw.

Het hof overweegt dat in uitzonderlijke gevallen grievend gedrag van een der gewezen echtgenoten ten opzichte van de ander tot de conclusie kan leiden dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om van de gewezen echtgenoot een (volledige) bijdrage in het levensonderhoud te verlangen (vgl. HR 20 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2058). Het hof is – anders dan de rechtbank – van oordeel dat de vrouw zich zodanig grievend jegens de man heeft gedragen dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat zij van de man thans nog een bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud verlangt. Het hof heeft daarbij in aanmerking genomen dat de man tot medio 2018 werkzaam was als accountmanager bij zijn voormalige werkgever. In de periode dat de man daar nog werkzaam was, heeft de vrouw zonder medeweten van de man ingelogd op zijn e-mailaccount. Zij heeft daarbij een aantal e-mails van de man gevonden, waaruit bleek dat hij producten van zijn werkgever, nadat hij ze had gereviseerd, doorverkocht aan bestaande klanten van zijn werkgever, zonder de opbrengst aan zijn werkgever af te staan. De vrouw heeft de werkgever van de man hiervan op de hoogte gebracht door deze e-mails vanuit haar eigen e-mailaccount op 1 mei 2018 en op 7 mei 2018 door te sturen naar de werkgever van de man. Naar het oordeel van het hof had de vrouw geen inbreuk mogen maken op de privacy van de man door zichzelf toegang te verschaffen tot zijn e-mailaccount om vervolgens de voor de man belastende e-mails door te sturen aan zijn werkgever. Het enkele feit dat de vrouw kennelijk over de inloggegevens van het e-mailaccount aan de man beschikte, maakt dat niet anders. Dat zij voor dit doel toestemming van de man had om op zijn e-mailaccount in te loggen is niet gebleken. De vrouw is inmiddels ook strafrechtelijk veroordeeld en heeft een (thans nog herroepelijke) werkstraf van veertig uren opgelegd gekregen vanwege computervredebreuk. Verder had de vrouw moeten beseffen dat door het versturen van de e-

mails het aanzienlijke risico bestond dat het dienstverband van de man, en daarmee zijn inkomen, direct in gevaar zou kunnen komen. Uiteindelijk heeft dat risico zich ook verwezenlijkt en is de man zijn baan bij werkgever om die reden kwijtgeraakt. De stelling van de vrouw dat zij in een opwelling heeft besloten om de bewuste e-mails naar de toenmalige werkgever van de man te verzenden, acht het hof niet geloofwaardig. Zij heeft de eerste e-mail op 1 mei 2018 verstuurd en de tweede e-mail pas op 7 mei 2018. In de tussenliggende periode heeft de vrouw rustig over de gevolgen van het verzenden van de bewuste e-mails kunnen nadenken. Toch heeft zij ervoor gekozen om de voor de man belastende e-mails nog een keer door te sturen naar de werkgever van de man. De vrouw heeft daarmee bewust schade aan de bestaanszekerheid van de man toegebracht. De emoties vanwege de voortdurende problemen tussen partijen na hun scheiding en de gevolgen daarvan voor hun zoon vormen daarvoor geen rechtvaardiging.

Alles in onderlinge samenhang bezien is het hof van oordeel dat voornoemde gedragingen van de vrouw dermate grievend voor de man zijn of zijn geweest dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de vrouw van de man een bijdrage in haar levensonderhoud verlangt. Het hof heeft de bestreden beschikking dan ook vernietigd en het verzoek van de man alsnog toegewezen.

---

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 25-09-2019

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2019:2778

**Zaaknummer:** 200.257.759/01

## RECHTSPRAAK

### ***Bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie. Wat is de behoefte van de jongmeerderjarige? Rechtbank gaat bij gebreke van behoeftelijst uit van WSF-norm voor een thuiswonende student in het beroepsonderwijs, onder aftrek van de daarin begrepen studiekosten.***

Na beëindiging van hun relatie hebben de ouders afgesproken dat de vader een bijdrage van € 200 per maand betaalt aan de moeder ten behoeve van de kosten van verzorging en opvoeding van de zoon.

De zoon is op 23 januari 2019 meerderjarig geworden. Hij stelt behoefte te hebben aan een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie met ingang van 23 januari 2019. Hij zit op het vwo en is voornemens om in 2020 een universitaire studie te gaan doen. De vader verweert zich en verzoekt de bijdrage voor de zoon vast te stellen op € 200 per maand. Een hogere bijdrage kan hij niet betalen.

#### *Behoeft van de zoon*

De zoon verzoekt voor zijn behoefte aan te sluiten bij de WSF-norm voor middelbaar beroepsonderwijs van € 609,36 per maand. De vader betwist dit en vindt dat uitgegaan moet worden van de tabellen van het Nibud, derhalve alsof de zoon nog minderjarig was. De zoon gaat nog naar de middelbare school en woont nog thuis.

De rechtbank oordeelt als volgt. Vast staat dat de zoon op 23 januari 2019 achttien jaar is geworden en dat de tabellen van het Nibud niet voorzien in de berekening van de behoefte van kinderen ouder dan achttien jaar. Nu een behoeftelijst ontbreekt, acht de rechtbank het redelijk om uit te gaan van de WSF-norm voor een thuiswonende student in het beroepsonderwijs, onder aftrek van de daarin begrepen studiekosten (boeken en leermiddelen).

Het normbedrag voor een thuiswonende student in het beroepsonderwijs die nog geen lesgeld hoeft te betalen bedraagt in 2019 € 513 per maand. Hierop dient de door de zoon ontvangen tegemoetkoming scholieren van € 115 per maand en de zorgtoeslag van € 99 per maand in

minderings te worden gebracht, zodat een behoefte resteert van € 299 per maand.

*Draagkracht*

Aan de moeder wordt geen draagkracht toegerekend. Zij heeft een uitkering op grond van de Participatiewet.

De draagkracht van de vader blijkt voldoende te zijn om de vastgestelde behoefte te dekken. De vader wordt veroordeeld tot betaling aan de zoon van € 299 per de datum dat de zoon meerderjarig is geworden.

---

**Instantie:** Rechtbank Noord-Holland

**Datum uitspraak:** 25-09-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBNHO:2019:8018

**Zaaknummer:** C/15/284208 / FA RK 19-464

## RECHTSPRAAK

***Echtscheiding. Afwijzing echtscheidingsverzoek. Geen huwelijk dat voor erkenning in aanmerking komt (art. 10:31 lid 1 BW). In Guinee gesloten traditioneel huwelijk. Huwelijk niet gesloten ten overstaan van ambtenaar, wat naar Guinees recht vereist is. De omstandigheid dat in de BRP de vrouw als gehuwd staat geregistreerd, betekent niet dat het huwelijk erkend is.***

De Guinese vrouw verzoekt echtscheiding. Zij stelt dat het huwelijk duurzaam ontwricht is. De man is niet ter zitting verschenen, hoewel behoorlijk opgeroepen.

De rechtbank oordeelt eerst dat de Nederlandse rechter rechtsmacht toekomt. De vrouw verblijft sinds 2013 in Nederland. Verder past de rechter Nederlands recht toe.

Voordat de rechtbank aan het verzoek tot echtscheiding toekomt, beoordeelt zij eerst of een huwelijk tot stand is gekomen dat voor erkenning in aanmerking komt.

De vrouw kan geen huwelijksverklaring van een bevoegde autoriteit uit Guinee waar het huwelijk zou zijn voltrokken, overleggen. De rechtbank beoordeelt daarom op grond van artikel 10:31 lid 1 BW of de vrouw gehuwd is in overeenstemming de eisen van de wetgeving van Guinee.

Ingevolge artikel 201 van het Burgerlijk Wetboek van Guinee kan een huwelijk uitsluitend worden gesloten ten overstaan van een ambtenaar. Een huwelijk dat niet op deze manier is gesloten, is nietig. Een religieus huwelijk wordt niet erkend. Personen die (ook) een religieus huwelijk willen sluiten, kunnen dit uitsluitend na het sluiten van een burgerlijk huwelijk doen, zo bepaalt artikel 202 van genoemd BW. De huwelijksluiting vindt plaats in het openbaar, in aanwezigheid van ten minste twee meerderjarige getuigen. Ter plekke wordt een voorlopige huwelijksakte opgesteld. Een huwelijk wordt geregistreerd bij het register van de burgerlijke stand in de plaats van de huwelijksluiting.

Over de huwelijksluiting is bij nader gehoor door de IND door de vrouw verklaard:

‘(...) dat was in [plaatsnaam], daar zag ik ook mijn aanstaande echtgenoot want hij verkocht broden bij de moskee. (...) hij zei dat hij met mij wilde trouwen. Ik heb tegen hem gezegd dat als hij met mij wilde trouwen dat dat moest op de voorwaarde dat (...) bij mij zou blijven. Hij zei dat dat geen probleem was maar dat hij ook de waarheid moest vertellen over het feit dat hij al een getrouwde man was. (...) Mijn man had ook nog een andere vrouw, [naam vrouw], en zij was jaloers op mij.’

De vrouw heeft ter zitting verklaard dat zij het huwelijksaanzoek van de man heeft aanvaard, dat er een feest is geweest en dat zij een bruidsschat heeft gekregen. Er was geen ambtenaar, imam of andere religieuze autoriteit bij de huwelijksluiting betrokken.

Op basis van voorgaande verklaringen van de vrouw stelt de rechtbank vast dat het huwelijk van de vrouw met de man niet is gesloten ten overstaan van een ambtenaar en dat sprake is van een zogenaamd traditioneel gesloten huwelijk. Aldus is niet voldaan aan de op straffe van nietigheid voorgeschreven eis in het BW van Guinee dat een huwelijk moet worden gesloten ten overstaan van een ambtenaar. Daar komt nog bij dat uit het relaas van de vrouw volgt dat de man ten tijde van het aangaan van het gestelde huwelijk al met een andere vrouw gehuwd was, terwijl polygamie volgens de Guineese wetgeving (art. 287 BW) verboden is. Daarom concludeert de rechtbank dat het door de vrouw gestelde huwelijk niet rechtsgeldig is aangegaan, terwijl gesteld noch gebleken is dat het huwelijk op een later moment alsnog rechtsgeldig is geworden. Op grond van artikel 10:31 lid 1 BW kan het gestelde huwelijk niet in Nederland worden erkend. De rechtbank komt dan ook niet toe aan het uitspreken van de echtscheiding. Het verzoek van de vrouw, alsmede de verzoeken tot nevenvoorzieningen worden afgewezen

---

**Instantie:** Rechtbank Zeeland-West-Brabant

**Datum uitspraak:** 17-09-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBZWB:2019:4440

**Zaaknummer:** C/02/347924 FA RK 18-4099

## RECHTSPRAAK

***Burgerlijke stand. Artikel 1:24 BW. Verzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot aanvulling van de registers van geboorte en overlijden met een ontbrekende geboorte- en overlijdensakte van een in 1981 geboren kind na een zwangerschap van twintig weken. Het kind is kort voor het huwelijk van de ouders geboren en heeft een paar uren geleefd. Met terugwerkende kracht wordt het juridisch vaderschap vastgesteld en de naamskeuze voor het kind bepaald.***

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft bij de rechtbank een verzoek ingediend strekkende tot aanvulling van de registers van geboorte en overlijden met een ontbrekende geboorte- en overlijdensakte van een in 1981 na een zwangerschap van twintig weken geboren kind. Het kind is kort voor het huwelijk van de ouders geboren en heeft een paar uren geleefd. Vast staat dat er geen geboorte- en overlijdensakte van voornoemd kind is opgemaakt door de daartoe bevoegde ambtenaar.

De rechtbank overweegt als volgt. Op grond van artikel 1:24 lid 1 BW kan de rechtbank op verzoek van belanghebbenden of het Openbaar Ministerie de aanvulling van een register van de burgerlijke stand gelasten met een daarin ontbrekende akte. Ingevolge artikel 1:24b lid 1 BW geschiedt de aanvulling van een register van de burgerlijke stand door het opmaken van een nieuwe akte in dat register. De rechtbank is van oordeel dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, gelet op diens taakomschrijving in artikel 1:16a juncto artikel 1:20 BW, als belanghebbende in de zin van artikel 1:24 BW moet worden beschouwd. De ambtenaar van de burgerlijke stand is dan ook ontvankelijk in haar verzoek.

In artikel 1:19i lid 2 BW is bepaald dat wanneer een kind binnen de in artikel 1:19e lid 6 BW bepaalde termijn (binnen drie dagen na de dag der bevalling) is overleden voordat aangifte van geboorte is geschied, zowel een akte van geboorte als een akte van overlijden wordt opgemaakt.

De rechtbank stelt voorop dat de Nederlandse wet deze ouders niet de mogelijkheid biedt om met terugwerkende kracht het juridisch vaderschap en naamskeuze alsnog te laten



plaatsvinden. De rechtbank is van oordeel dat het ontbreken van die wettelijke mogelijkheid een inbreuk oplevert van het recht op *family life* in de zin van artikel 8 EVRM dat deel uitmaakt van het door de Nederlandse rechter toe te passen recht en daarom naar Nederlandse opvattingen niet kan worden aanvaard. Dat sprake is van *family life* staat naar het oordeel van de rechtbank vast. De rechtbank overweegt daartoe dat het de bedoeling van de ouders was dat de vader als de juridische vader geregistreerd werd en dat het kind zijn geslachtsnaam zou krijgen. De ouders hebben emotioneel en vastberaden betoogd dat het kind deel uitmaakt van het gezin. Het ontbreken van voornoemde wettelijke mogelijkheid wordt door de ouders als zeer verdrietig en in strijd met hun recht op gezinsleven ervaren.

De rechtbank is van oordeel dat alsnog een mogelijkheid moet worden opgesteld om de wensen van de ouders in te willigen, nu in het onderhavige geval het respect voor hun familie- en gezinsleven is dat het belang van de biologische en sociale werkelijkheid, en de wensen van de ouders dienen te prevaleren boven de lacune in de Nederlandse wet. Daarmee wordt recht gedaan aan het bepaalde in artikel 8 EVRM. De rechtbank zal uitgaan van de fictieve situatie waarin het kind binnen het huwelijk van partijen was geboren en waarbij het kind de geslachtsnaam van de vader heeft gekregen. Dat was ook de bedoeling van de ouders en zo is het ook bij hun andere kinderen gegaan. De vader is dan vanaf de geboorte van het kind de juridische vader, zodat het kind in de geboorte- en overlijdensakte ook zijn geslachtsnaam heeft. Hiermee wordt tegemoetgekomen aan de verzoeken van de ambtenaar en de ouders, die daar allen mee instemmen. Niet gesteld noch gebleken is dat deze beslissing strijdig is met de rechten of belangen van derden of van deze maatschappij. Deze beslissing sluit aan bij de ontwikkeling die door de wetgever in gang is gezet dat ouders sinds 3 februari 2019 ook hun levenloos geboren kind kunnen laten registreren in de BRP. De rechtbank zal de verzoeken van de ambtenaar toewijzen als hierna in het dictum vermeld.

---

**Instantie:** Rechtbank Oost-Brabant

**Datum uitspraak:** 13-09-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBOBR:2019:6143

**Zaaknummer:** C/01/347230 FA RK 19-2717

## RECHTSPRAAK

***Ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing in pleeggezin.  
Minderjarige met spoed naar gezinshuis overgebracht, aangezien  
pleegouders de opvoeding door het gedrag van de minderjarige niet  
meer aankonden. Overplaatsing zonder toestemming van de  
kinderrechter was onrechtmatig, maar wel noodzakelijk.***

De kinderrechter heeft op 29 augustus 2019 met spoed toestemming gegeven aan de gecertificeerde instelling (GI) om het verblijf van de minderjarige te wijzigen naar een verblijf in accommodatie zorgaanbieder 24 uren voor de duur van twee weken. De beslissing voor het meer of anders gevraagde is aangehouden. Op 6 september 2019 heeft de kinderrechter de zaak ter zitting met gesloten deuren behandeld.

Ingevolge artikel 1:265j BW dient de GI bij elk voornemen voor een verplaatsing van een pleegkind dat minstens één jaar in hetzelfde pleeggezin opgroeit toestemming te vragen aan de kinderrechter. De kinderrechter constateert dat de GI de minderjarige op vrijdag 23 augustus 2019 met spoed heeft overgeplaatst naar een crisisvoorziening (naar de kinderrechter begrijpt: een geheime plaatsing in een gezinshuis). De GI heeft voorafgaand aan deze spoedoverplaatsing geen toestemming gevraagd aan de kinderrechter.

De GI heeft uiteindelijk, nadat op de zitting van 29 augustus 2019 is gebleken dat de minderjarige onrechtmatig is verplaatst naar een crisisplek, alsnog een spoedverzoek gedaan tot het verlenen van toestemming om de minderjarige te verplaatsen. De kinderrechter heeft op 29 augustus 2019 toestemming verleend aan de GI om de minderjarige te verplaatsten voor de duur van twee weken en het meer of anders gevraagde aangehouden. Op 6 september 2019 zijn betrokkenen gehoord en is het aangehouden deel van het spoedverzoek verder behandeld. De kinderrechter heeft ter zitting geconstateerd dat de huidige machtiging uithuisplaatsing van de minderjarige loopt tot 15 september 2019. De kinderrechter heeft in de beschikking van 29 augustus 2019 immers het reguliere verzoek tot verlenging van de machtiging uithuisplaatsing van de minderjarige afgewezen. Voor nu kan de kinderrechter alleen een beslissing nemen over het aangehouden deel tot 15 september 2019.

De kinderrechter oordeelt als volgt. Zoals ook overwogen in de beschikking van 29 augustus 2019 is de verplaatsing van de minderjarige op 23 augustus 2019 naar een crisisplek in het gezinshuis onrechtmatig gedaan. Er had op dat moment een spoedvoorziening gevraagd moeten worden door de GI. Dat er zich op 29 augustus 2019 geen crisissituatie heeft voorgedaan onderschrijft de kinderrechter, deze heeft in een eerder stadium al plaatsgevonden. Het moge duidelijk zijn dat de GI ernstig tekort is geschoten in het nakomen van de juridische vereisten die nodig zijn voor het verplaatsen van een minderjarige die ten minste langer dan één jaar in een pleeggezin verblijft. Ondanks dit komt de kinderrechter echter wel tot de conclusie dat een spoedplaatsing van de minderjarige op 23 augustus 2019 noodzakelijk was in haar belang. Pleegouders hebben zelf nadrukkelijk aangegeven dat zij de zorg voor de minderjarige in de thuissituatie niet langer vorm konden geven. Er moest met spoed ingegrepen worden door de GI, die verantwoordelijk is voor de belangen en veiligheid van de minderjarige. Om de crisisplaatsing van de minderjarige te laten aansluiten bij de juridische status heeft de GI daarom alsnog een verzoek gedaan aan de kinderrechter. De kinderrechter heeft op dat moment, ondanks dat het petitum van het verzoek van de GI niet geheel volledig was, het verzoek gelezen als een spoedverzoek in het kader van artikel 1:265i BW en daarop een spoedbeslissing genomen. Het is op dat moment voor de kinderrechter voldoende komen vast te staan welke beslissing er gevraagd werd.

De kinderrechter ziet, ook na behandeling ter zitting, geen aanleiding om deze spoedbeslissing te vernietigen dan wel te herroepen. De minderjarige kan niet terugkeren naar de moeder noch naar de pleegouders.

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 06-09-2019

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2019:4756

**Zaaknummer:** C/16/487047 / JL RK 19-512

## RECHTSPRAAK

***Kinderalimentatie. Bij het in aanmerking nemen van de draagkracht van de man als directeur-grootaandeelhouder gaat het niet alleen om het uit de onderneming genoten salaris, maar kan ook de in de vennootschap behaalde winst een rol spelen bij het bepalen van de draagkracht.***

De vrouw is in hoger beroep gekomen van de beschikking van de rechtbank waarbij de kinderalimentatie voor beide kinderen is bepaald op € 362,50 per kind per maand. De vrouw vraagt om een hoger bedrag (€ 591 per kind per maand), de man vraagt in incidenteel appel om een lager bedrag te bepalen (€ 297 per kind per maand).

In geschil zijn vooral de bepaling van de behoefte van de kinderen en de draagkracht van de man.

De vrouw ontvangt een bijstandsuitkering. Weliswaar is de man van oordeel dat haar draagkracht moet worden toegerekend, maar het hof sluit zich aan bij de aanbeveling in het Rapport alimentatienormen dat geen draagkracht wordt aangenomen bij de verzorgende ouder die een bijstandsuitkering ontvangt, ook niet indien er rekening mee wordt gehouden dat deze ouder in aanmerking komt voor huur- en zorgtoeslag en dat hij of zij het kindgebonden budget ontvangt. Het doel van deze aanbeveling is te voorkomen dat de gemeente, in plaats van de ouders, een deel van de kosten van de kinderen draagt. Het hof ziet in dit geval geen aanleiding anders te oordelen.

Het hof stelt de behoefte van de kinderen vast op € 521 per maand in 2015 en € 539 in 2017.

De vrouw stelt dat voor de berekening van de draagkracht van de man van een hoger inkomen moet worden uitgegaan dan waar de rechtbank van is uitgegaan. De ondernemingen waarvan de man direct of indirect aandelen bezit, renderen goed en de man kan zichzelf een hoger loon toekennen zonder dat dit ten koste gaat van de solvabiliteit van de ondernemingen. De man betwist dat van een hoger inkomen dan hem blijkt de salarisstroken is toegekend, moet worden uitgegaan.

Het hof stelt voorop dat bij het vaststellen van de draagkracht van de onderhoudsplichtige niet alleen acht dient te worden geslagen op de inkomsten die de onderhoudsplichtige zich feitelijk verwerft, maar ook op de inkomsten die de onderhoudsplichtige zich in redelijkheid kan verwerven. In het geval van een directeur-groootaandeelhouder gaat het bij de in aanmerking te nemen inkomsten niet alleen om het uit de onderneming genoten salaris, maar kan ook de in de vennootschap behaalde winst een rol spelen bij de draagkrachtberekening.

Uit de door de man overgelegde (concept)jaarstukken blijkt dat de in [X] Beheer B.V. opgebouwde reserves in de afgelopen jaren zijn gestegen van respectievelijk € 29.220 (in 2015) naar € 203.505 (in 2016) tot € 281.060 (in 2017). Deze stijgingen zijn het gevolg geweest van de binnen [X] Beheer B.V. en haar deelnemingen behaalde resultaten.

Tegenover de stelling van de vrouw dat de man zichzelf een hoger salaris kan toekennen vanwege de goede resultaten van de ondernemingen, heeft de man niet gesteld en onderbouwd dat het noodzakelijk is dat de binnen de ondernemingen behaalde resultaten (volledig) dienen te worden gereserveerd in verband de continuïteit van de ondernemingen of noodzakelijke investeringen en dat er geen ruimte is voor toekenning van een hoger salaris of uitkering van dividend.

Gezien de in de afgelopen jaren behaalde resultaten acht het hof een bruto-inkomen van € 6.000 per maand exclusief vakantietoeslag zeker acceptabel. Met een dergelijke verhoging van het inkomen van de man kan zowel een vermogenspositie binnen de ondernemingen worden opgebouwd alsook worden voldaan aan de verplichting om te voorzien in de kosten en verzorging en opvoeding van de kinderen.

Het hof stelt, na nog een beslissing te hebben genomen over de zorgkorting, de kinderalimentatie vast op een bedrag van € 512 in 2017 en voor een jaar later op € 539.

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 06-08-2019

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2019:2923

**Zaaknummer:** 200.249.005/01

## RECHTSPRAAK

### Theodorou en Tsotsorou/Griekenland

***Huwelijk tussen verzoekers op verzoek van het Openbaar Ministerie vernietigd. Verzoeker 1 was eerder getrouwd met verzoeker 2's zuster. Dat eerdere huwelijk is door echtscheiding geëindigd. Het recht om te huwen werd in zijn essentie aangetast. Niemand is gebaat door het verbod, geen belang werd beschermd. Slechts twee van 42 lidstaten kent een soortgelijk verbod. Pas na huwelijkssluiting is nietigheid aan de orde gesteld, terwijl de aanstaande echtgenoten aan alle procedurele eisen hebben voldaan. Pas tien jaar na huwelijkssluiting werd nietigheid uitgesproken. Verzoekers waren verstoken van alle rechten die aan huwelijkspartners worden toegekend. Schending artikel 12 EVRM.***

Het huwelijk tussen verzoeker en P.T. werd in 2001 door echtscheiding ontbonden. Uit dat huwelijk is een dochter geboren. In 2005 traden verzoeker en verzoekster, de zuster van P.T., in het huwelijk. Nadat P.T. zeventien maanden later het Openbaar Ministerie (OM) van de huwelijkssluiting op de hoogte heeft gesteld, diende het OM een verzoek in bij de rechtbank Athena tot vernietiging van het huwelijk. Volgens artikel 1357 van het Griekse BW is een huwelijk tussen een persoon en de zuster van een voormalige echtgenoot verboden. In 2015 sprak de rechtbank vernietiging van het huwelijk uit. Volgens de rechtbank dient het verbod de maatschappelijke fatsoenlijkheid en bevordert het respect voor de instelling van het huwelijk. Ondanks de vernietiging door de rechtbank bleven verzoekers met elkaar samenwonen.

Het EHRM overweegt dat nietigheid van een huwelijk vanwege bevoegdheidsgebreken, ontbrekende toestemming, incest of bigamie doorgaans EVRM-conform is (EHRM 14 december 2010, 34848/07, par. 83 (*O'Donoghue e.a./VK*)), maar geeft aan meer twijfels te hebben over andere huwelijksverboden. Het EHRM overweegt dat vernietiging van verzoekers huwelijk disproportioneel is en dat het recht om te huwen in zijn essentie is aangetast. Ter

onderbouwing van die conclusie noemt het EHRM vijf factoren.

Eerst, de vernietiging diende niet om de dochter van verzoeker en P.T. te beschermen tegen verwarring over haar familierechtelijke positie en evenmin om haar emotionele verwarring te besparen. Het EHRM verwijst in dit verband naar EHRM 13 september 2005, 36536/02, par. 38 (*B. en L./VK*).

Ten tweede bestond er een grote mate van overeenstemming in de lidstaten van de Raad van Europa ten aanzien van een huwelijk zoals de onderhavige tussen een persoon en de zuster van diens voormalige echtgenoot. In slechts twee van de 42 lidstaten bestond ten aanzien van deze relatie een huwelijksverbod en zelfs in die gevallen was het verbod niet absoluut. In de zaak EHRM (GK) 7 november 2013, 29381/09 en 32684/09, par. 91, PFR 2013-0215 (*Vallianatos e.a./Griekenland*) speelde een hoge mate van overeenstemming in de lidstaten over de aangevallen regelgeving een belangrijke rol.

Ten derde vindt het EHRM bezwaarlijk dat de nietigheid pas na huwelijksluiting aan de orde is gesteld. Verzoekers hebben zonder enige belemmering in het huwelijk kunnen treden. Verzoekers hebben de procedurele stappen gezet die bedoeld zijn om ruchtbaarheid te geven aan hun voornemen om in het huwelijk te treden waardoor personen in staat werden gesteld om hun eventuele bezwaren tegen de huwelijksluiting kenbaar te maken. Pas zeventien maanden na de huwelijksluiting heeft verzoekers voormalige echtgenoot het OM benaderd. Pas zeven maanden later diende de officier van justitie een vernietigingsverzoek in bij de rechtbank. Bovendien hebben verzoekers voorafgaande het huwelijk toestemming verzocht van de autoriteiten en is toen de toestemming verleend.

Ten vierde waren verzoekers reeds tien jaar gehuwd voordat de rechtbank de vernietiging uitsprak.

Ten vijfde heeft de regering niet uitgelegd welke ethische normen worden beschermd door handhaving van het verbod, zeker ten aanzien van een huwelijk dat reeds lang heeft geduurd. Ook heeft de regering niet uitgelegd hoe het verbod zou bijdragen aan de sociale communicatie tussen verzoekers en de rest van de samenleving.

Tot slot is het EHRM niet gebleken dat biologische overwegingen aanleiding geven tot handhaven van het verbod, een en ander in het licht van het feit dat verzoekers geen bloedverwanten zijn en bovendien geen kinderen hebben gekregen. Feit is dat verzoekers tien jaar na datum van huwelijksluiting nu verstoken zijn van de rechten die aan gehuwden worden toegekend. Het EHRM merkt op dat het huwelijk dient om een statuut en daarmee tevens de bijbehorende rechten aan partners toe te kennen (EHRM (GK) 29 april 2008, 13378/05, par. 63 (*Burden/VK*); EHRM ontvankelijkheidsbeslissing 27 april 2000, (dec.),

45851/99 (*Joanna Shackell/VK*)). Bescherming van het huwelijk vormt een belangrijke rechtvaardiging voor de verschillende behandeling van gehuwden en ongehuwden (EHRM (GK) 2 november 2010, 3976/05, par. 72 (*Şerife Yiğit/Turkije*)). Kenmerkend voor het huwelijk is dat een pakket van rechten en plichten worden geschept die anders zijn dan de rechten en plichten van samenwoners (EHRM ontvankelijkheidsbeslissing 29 juni 1999, 27110/95 (*Nylund/Finland*); EHRM ontvankelijkheidsbeslissing 11 november 1986, 11089/84 (*Lindsay/VK*)). Lidstaten genieten een zekere beoordelingsmarge betreffende de vraag of zij onderscheid maken tussen gehuwden en ongehuwden, met name met betrekking tot sociale en fiscale rechten (*Burden/VK*, par. 65). In de onderhavige zaak waren verzoekers, in weerwil van het feit dat zij gedurende tien jaar waren gehuwd, verstoken van die rechten die aan gehuwden worden toegekend. Gelet op de omstandigheden van het geval heeft de vernietiging de rechten van verzoekers op disproportionele wijze beperkt, waardoor artikel 12 EVRM is geschonden. De staat wordt veroordeeld tot betaling van €10.000 aan immateriële schadevergoeding.

---

**Instantie:** Europees Hof voor de Rechten van de Mens

**Datum uitspraak:** 05-09-2019

**Zaaknummer:** 57854/15



## RECHTSPRAAK

### **R.V. e.a./Italië**

***Kinderbeschermingsmaatregelen met tijdelijk karakter duren langer dan tien jaar. Uithuisplaatsing. Moeders verzoek om spoedvoorziening gericht op beëindigen uithuisplaatsing pas na drie jaar behandeld. Een decennium lang slechts één rechtelijke uitspraak waarin rechtmatigheid van de maatregelen werd getoetst. Voorbereiding deskundigenrapporten over ouderschapsvaardigheden duurt te lang. Kinderrechter verlengt beschermingsmaatregel hoewel nog geen deskundig advies beschikbaar. Het bestaan van de ouder-kindrelatie werd in belangrijke mate enkel door tijdsverloop bepaald. Verweer dat kinderen goed gedijen bij de pleegouders wordt verworpen. Schending artikel 8 EVRM.***

Verzoekster is een moeder die vijf verwijten heeft over de kinderbeschermingsmaatregelen waardoor zij van haar twee zonen is gescheiden. Dit zijn:

- (1) De beslissing tot uithuisplaatsing werd niet met adequate redenen onderbouwd en er vond geen onderzoek plaats.
- (2) De uithuisplaatsing, oorspronkelijk als tijdelijke maatregel bedoeld, duurde uiteindelijk tien jaar.
- (3) De door de GI. genomen maatregelen waren niet verenigbaar met het ultieme doel van gezinshereniging en er werden geen acties genomen gericht op hereniging.
- (4) De nationale procedures werden niet met nauwgezetheid gevoerd waarbij zij te lang duurden en geen rekening hielden met de belangen van moeder en haar kinderen.
- (5) De beperkingen in contact waren disproportioneel.

Het EHRM zet de relevante algemene regels op een rij. Uithuisplaatsing is normaal gesproken

een tijdelijke maatregel die, zodra de omstandigheden dat toelaten, moet worden beëindigd. Alle maatregelen tot implementatie van de tijdelijke bescherming moeten verenigbaar zijn met de uiteindelijke hereniging van ouder en kind. De op de autoriteiten rustende positieve herenigingsplicht weegt steeds zwaarder naarmate de kinderbeschermingsmaatregelen langer hebben geduurd, terwijl deze verplichting telkens tegenover het belang van het kind moet worden afgewogen. Naarmate de maatregel langer heeft geduurd, kan het belang van het kind bij continuïteit in de opvoeding bij pleegouders zwaarder wegen dan het belang van de ouders bij hereniging. Omdat beslissingen betreffende kinderbescherming onomkeerbaar kunnen zijn, moeten er extra waarborgen zijn om de ouders te beschermen tegen willekeurige inmenging. Voorts moet de besluitvorming eerlijk zijn en zodanig dat de door artikel 8 EVRM beschermde belangen voldoende worden gerespecteerd. In dat verband besteedt het EHRM aandacht aan de duur van de procedures. Effectieve bescherming van familie- en gezinsleven houdt in dat over de ouder-kindrelatie in het licht van relevante omstandigheden wordt beslist en niet enkel vanwege tijdsverloop. Autoriteiten dienen in deze zaken met voortvarendheid en nauwgezetheid te handelen, gelet op het risico dat de zaak enkel door tijdsverloop beslist zal worden.

Het EHRM zet vervolgens de situatie in de onderhavige zaak op een rij. Vanaf november 2005 werden verzoeksters kinderen onder toezicht gesteld, hangende en met het oog op een onderzoek naar de gezinssituatie. In die periode werden de kinderen bij grootouders geplaatst en vervolgens werd moeder met de kinderen in een instelling geplaatst, waar de opvoeding begeleid werd. Vanaf augustus 2007 werden de kinderen uit huis geplaatst bij pleegouders en werden de contacten tussen ouders en kinderen beperkt. Het EHRM merkt op dat de beschermingsmaatregelen altijd tijdelijk waren in die zin dat zij aangepast of ingetrokken konden worden bij gewijzigde omstandigheden. Er bestond geen verwachting dat de maatregelen permanent zouden worden. Evenmin was er sprake van adoptie van de kinderen. Ondanks het tijdelijk karakter van de maatregelen verbleven verzoeksters kinderen gedurende tien jaar bij pleegouders. De kinderen hebben de meerderheid van hun kindertijd bij pleegouders geleefd. De kans op hereniging van dit gezin verminderde steeds verder naarmate de tijd verliep, constateert het EHRM.

Gelet op deze feiten, geeft het EHRM aan dat zijn onderzoek zich vooral richt op de vraag of de autoriteiten met de nodige voortvarendheid hebben gehandeld. De eerste ingreep in dit gezin was de beslissing van de kinderrechter in november 2005, waarbij werd uitgegaan van een tijdelijke maatregel, hangende onderzoek naar de gezinssituatie. Hoewel drie maanden later – in februari 2006 – nog steeds geen rapport beschikbaar was over de gezinssituatie, verlengde de kinderrechter de maatregel. Deze verlengingsbeslissing is naar het oordeel van het EHRM ‘problematisch’, in het bijzonder gelet op de ernst van de vermoedens over

verzoeksters gedrag, terwijl nog niet bekend was of de vermoedens gegrond waren. Vervolgens duurde het veertien maanden voordat er een volgende rechterlijke beslissing werd genomen. Het EHRM merkt op dat het vanaf de eerste ingreep zeventien maanden duurde voordat er een rechterlijke beslissing werd genomen op grond van een onafhankelijk psychologisch onderzoek van de ouders. Het EHRM merkt verder op dat de deskundigenrapporten telkens veel later werden ingediend dan de rechter had bepaald, terwijl deze rapporten essentieel waren voor de rechterlijke besluitvorming. In juni 2006 benoemde de kinderrechter een deskundige die de opvoedingsvaardigheden van de ouders zou onderzoeken. Daarbij bepaalde de kinderrechter dat het rapport na negentig dagen moest worden ingediend. Het rapport werd echter na tien maanden ingediend, zes maanden later dan de kinderrechter had bepaald. Vanwege deze omstandigheden heeft het EHRM zijn twijfels over de eerste fase van de besluitvorming, vanaf de eerste ingreep tot de beslissing van de kinderrechter in mei 2007 tot bevestigen van de tijdelijke maatregelen.

Vanaf augustus 2007 waren de kinderen bij pleegouders geplaatst. Daardoor nam naar het oordeel van het EHRM de noodzaak toe dat de procedure met voortvarendheid en uitzonderlijke nauwgezetheid zou worden gevoerd. De ouders en kinderen waren immers vanaf dat moment fysiek van elkaar gescheiden en het risico bestond dat de kinderen zich aan de pleegouders zouden hechten. Dit risico werd versterkt door de jonge leeftijd van de kinderen en de beperkingen in contact tussen verzoekers en hun kinderen. In september 2008 verzocht verzoekster in een spoedprocedure de kinderrechter de uithuisplaatsing te beëindigen. Naar aanleiding hiervan benoemde de kinderrechter – na zes maanden – een deskundige om een nieuw advies over de opvoedingscapaciteiten van de ouders uit te brengen. Deze deskundige was dezelfde die het eerder rapport had uitgebracht. Pas drie jaar na het indienen van verzoeksters verzoek deed de kinderrechter uitspraak over het voortduren van de uithuisplaatsing en de beperkingen in contact. Het EHRM oordeelt dit tijdsverloop onredelijk lang voor het doen van uitspraak naar aanleiding van een verzoek om een spoedmaatregel. Ook in deze procedure speelde de vertraagde indiening van een deskundig advies een slechte rol. Het EHRM merkt op dat de deskundige eerder advies in deze zaak heeft uitgebracht. Hierdoor is niet begrijpelijk dat ze zoveel tijd nodig had gehad. De zaak was voor haar immers niet nieuw.

Op 5 augustus 2014 diende verzoekster een nieuw verzoek in bij de kinderrechter waarin wederom werd verzocht de uithuisplaatsing te beëindigen. In juni 2016 was er nog geen uitspraak in deze zaak. Gedurende de hele procedure waren de kinderen uit huis geplaatst en golden beperkingen in contact. Over de hele periode van tien jaar was er slechts één uitspraak door een rechter die belast was met de taak om de hele situatie te beoordelen en die bevoegd was om de gegrondheid van de maatregelen te toetsen en de proportionaliteit van het

voortduren daarvan te beoordelen.

Alles overziend is het EHRM niet ervan overtuigd dat de nationale autoriteiten met de voortvarendheid en uitzonderlijke nauwgezetheid hebben gehandeld die in kinderbeschermingszaken nodig is. In belangrijke mate werd de relatie tussen verzoekster en haar kinderen door tijdsverloop bepaald. Het EHRM verwerpt resoluut het argument van de regering dat de tekortkomingen gecompenseerd zouden kunnen worden door het feit dat de kinderen gedijden bij de pleegouders. Het EHRM is niet te spreken over een kinderbeschermingssysteem dat door de regering vanwege flexibiliteit wordt aangeprezen. Vanwege flexibiliteit is het mogelijk is dat 'tijdelijke maatregelen' vanwege 'urgente noodzaak' worden genomen en vervolgens grenzeloos verlengd worden, zonder beperking in de duur van de maatregel of de frequentie van rechterlijke toetsing en waarbij sprake is van ruimhartige delegatie ten gunste van de sociale diensten zonder dat ouderlijke rechten ooit werden vastgesteld. De besluitvorming waarbij de kinderen uiteindelijk gedurende tien jaar bij pleegouders werden geplaatst voldoet niet aan de eisen van artikel 8 EVRM. Het artikel is geschonden. Aan moeder en haar twee kinderen tezamen kent het EHRM het bedrag toe van € 33.000 aan immateriële schadevergoeding.

---

**Instantie:** Europees Hof voor de Rechten van de Mens

**Datum uitspraak:** 18-07-2019

**Zaaknummer:** 37748/13